

Ladislav Klíma Skutečná událost sběhnuvší
se v Postmortálii

O půlnoci měl Grenor sen, že už je ráno a že vstoupil do své pracovny, kde trávil většinu svého času štouráním se mezi prsty u nohou - na zádech - v nose. Vstoupil - a co spatřil? Seděla tam již na stěně natudlá sluneční zář, kalná, tichá, zlověstná.... "Jdeš ven, kurvo!" rozkřikl se na ni polekán a rozkacen. Ona však nejen že neposlechla, ale smála se a prohlubovala se jaksi do psychického těla příšerněji. Jako šílony byl by ji mlátil Grenor pěstí, ona však trvala na svém místě - a Grenor, čelo oblité studeným potem, slyšel jakoby ze všech koutů vycházející chechot... Vstal - přišel k rozumu! "Tak ty tak?" zařval, "nu, uvidíme hned, nezajde-li ti smích!" Řka to, běžel k zácloně - než tu padl pohled jeho na klec, u okna visící. A co spatřil? Mezi senencem a trusem na zádech žlutý ptáček a nožičkami ukazoval k nebi. "Krucí", pravil Grenor, "vždycky viděl jsem jej stát na tenkých nožičkách - a teď tu leží najednou jako panna a v drápech drží vzduch!... Co to as medle

znamená?... Ach! ovšem! bolí jej konečně přece nohy, ký div, že si chce jednou odpočinout! "Sotva to dořekl, ovanul jej z posledního slova smutek a děs, kterému nerozuměl - stále příšerněji stoupal z hlubin duše - tajemný vzdech zazněl nad hlavou jeho. Grenor počal vzlykat dětským vzlykotem, nevěda proč... Tu spatřil, že prsíčka kanárova se šlukou, jako by potutelně pšáče dech v sobě zadržovalo... Stále silněji se vlnila - div nepraskla - až tu náhle se malý netvor zakuckal - rozchechtal - rozespíval v nejvyšších tóninách krutě výsměšně, nevýslovně příšerně. Nohy Grenorovy staly se necitelnými, vlasy se zješily - tu vystrčil kanár z klece nohu - střelhitý pohyb a již zatkl drápy své do očí jeho, za očníci, a lví silou přitáhl hlavu Grenorovi až ke kleci. A pak opřela se lebka jeho o zem, žluté tělíčko tím povvstalo - hrozný okamžik - pak - řob ho! ~~rozklon~~ rozklon strašný zobal Grenorovu lebku jako semenec a ryl strašně v jeho mozku jako svině v hnoji. - Grenor se probudil, usedl a chrčel. Pak ohmatal si lebku, na níž mezi zježenými srzavými štětinami slévaly se lapky potu v jednu kaluž: ohledav, že

není rozklovnuta, a vida, že v černém okně fosforující hvězdy, uleh a sas usnul. A teď nezdálo se mu už nic a tak se stalo,,že slunce osvítilo spící jeho tvář -

Přivrátilo jej se obrátit. A v polosnu vystupovaly tyto myšlenky:"Co bude as dnes k obědu? - Eh, stát to bude jako tak za hovno! Č... snad proboha bude muset žrát zas ty její sračky? Eh, co na tom? Škočil jsem psu, čtrnáct dní chozíplému, s plotu na břicho, on se vyblil, já to ochutnal - a bylo to na mou duši lepší než sračky, které ona kuchtí,... Tenkrát ještě chodila - kruci prdeli! docela jsem uapomněl, že už dva měsíce chcípá, já sám vařím! Žil jsem jako pan Brouček, docela v minulosti - většín právem než on, protože empirická skutečnost a jen idea a iluze jsou reálné. - Kdy už jednou pojde? Včera - mordie! sláva!"

Vyskočil ~~jsem~~ na podlahu, přičel a psí jeho tvář zářila slastí. - Včera večer udělalo se jí tak, že jsem si řekl: "Vydrží-li do rána, bude to zásrak!" Jistě je už poslá! sláva! Nemáže ani jinak být. Co jsem se jí nadával arzeniku, cyankáli - padesát velryb by zcepenělo - ale na ženskou kampak s tou

flintou! Ale najednou i hovno přestane kouřit! A čilo vyšel na chodbu, oděn jen špinavou košilí. Byl to mladík duše nešlechtné, odpuzujícího sevňejška: tváří svou byl nápadně podoben psu nebo kryse, nos jeho byl rakovinou sežrán a z věčně otevřené, bezzubé huby visel mu stále až na bradu zelený jazyk, z něhož ustavičně hnís kapal, sádlo jeho bylo však ležisko u kořene jazyka, kulaté, ve velikosti pětikoruny, z hrubozubé substance se skládající a vypocující ustavičně žlutavě růžovou, průhlednou materii, podobnou té, jež z uší některých lidí kape a na želatínu na dortech upomíná, stále v pošechnané hojnosti; z polovice vytéká hubou, z polovice kamla do žaludku; kdyby byl Grenor býval hospodárný, byl by měl zavřenou hubu - a nebyl by musel ničeho jíst, představuje takto jakési organické perpetuum mobile. Mečkovna jeho byla tak malinká, že pojmout mohla sotva tři náprstky mozku. Ruce jeho sahaly až ke kotníkům. Pravé chodidlo bylo úzké, metr dlouhé, levé normálně dlouhé a půl metru široké. Břicho jeho, úžasné zašpičatělé, bylo tak ohromné, že Grenor rovně stojí, viděl jen nehty svého dlouhého cho-

didla. Jeho zadnice maskládala se ze dvou páli, nýbrž tvořila jen jednu kouli, v jejímž středu se červenala beze studu řiť, k tomu ještě silně vyčpulená, jak by chtěla líbat. Pomalu pajdal po chodbě, kupředu nahnčen, kozí oči vyvaluje, chvillemi mával skrčenýma rukama. jako ptáče křídlema, když staří je krmí a říkal bl-bl-l jako čert na loutkovém divadle. Na zdech lpěl slabounký svít - velká hvězda. Strašidelný soumrak, tichý a tísnivý, byl nejen zde, ale i venku, vše chvělo se snově, paradoxně, tajemný tlak ležel na zemi jako by na krajinu tlačilo s výše sta jiných, šťastnějších světů.-

Stnul přede dveřmi ložnice milenky své Geny. - Dychtivě naslouchal. - Bylo ticho ... "Oh, pošla, pošla!" plesal tiše. "Konečně jsem zde pánem-" Tu se hrozně, tajemně ulekl. Za dveřmi ozval se děsivý zvuk, jako když natahují se hodiny... Ztichl - zazněl znovu - neustále sílil, děsivě.- "Co to je?" zasténal. "Což nepošla ještě? Nebo je to někdo jiný? Ne, to je ona chropotí... Ale proč se bojím?"

Konečně mechanicky stiskl kliku. Strašlivý puch jej udeřil - a současně rudá sluneční zář kalná, tichá, sedící na stěně nad postelí. Rozhlédl se kol - nikoho zde nebylo - Tichounce přistoupil k posteli.

Podušky a polštáře byly strašně zadeřáděny, pokryty tlustou vrstvou lejna, potřísněny materiálem a jiným svinstvem tak, že nebylo kus látky vidět. Uprostřed tohoto neřádu ležela Hava, mohla-li být tak nazvána. Kde nebyla pokryta lejnou, byla samý vřed. Dolní čelist uhníla. Jen oči nasvědčovaly člověku. Byly v sloupu. Nic se nehýbalo, jen se strašné tlamy vycházel stále děsivý, nelidský hrkot - tu slabší, tu silnější, křečovitý, jako zápasící. - Blbě hleděl na ni Grenor... Tajemná hrůza z čehosi skrytého, teprve nastávajícího, jím prochvívala. Pomalu a tiše lezla sluneční zář po zdi k lejnité tváři. Hrkot stával se stále dunivějším, namahavějším - a jakoby artikulovanějším - až konečně zazněla děsivá, dutá slova: "Oh, ta slast! ta slast! to světlo! neviděně přesladké! Je možno, že stkví se ve světě štěstí takové? tak božská lehkost! Vše

bříně zázrakem se k němu spadlo - Oh! proč jsem se s ním tak dlouho nosila!"

Aha! je v agonii, hehehe! dovrtí se Grenor. "Teprve teď chcípne - sláva! A hledí už patrně do nebe - pane bože, popřej jí je, jí jí je také popřeju, jen když bude pryč odtud."

"Co se to se mnou jen stalo? Co jsem? Nevidím - a přece cítím kolem sebe nesmírnou zář - vidím jas jinak, tajemně; neslyším - a nesmírná symfonie hřmí v mé duši, staly se jí zcela; nehmátám - a přece celá má bytost chutná sladkost - celá stala se jazykem! nemám myšlenek, změnila jsem se celá ve slast, v čistou slast bez příměsí! O kéž je mně věčná tak!"

"Tedy se ti ulevilo, milá Geno? No to je dobře, to je dobře. Věděl jsem to, vypadáš také mnohem už lépe, docela zdráva, svěží jako zrنا se rozvíjející poupě růže! Jen je třeba, abys ještě víc jedla, přinesu ti jíst, víd!"

"Světlo, sladké světlo - lehké světlo všude -
(Ide!...

Avšak ne - přece jen ne - tam - tam dole jak bych viděla tmavou skvrnu. Čá to není skvrna? Je to jen tlak na mou nekonečnou létající slast? Ano - ano - cítím, že mně to k sobě táhne, táhne níže - lehce - ale hrozivě - poutá mně to k sobě - nechce mně pustit - a je to něco nečistého, hnusného."

"To jinak nejde, milá Geno, najednou namážeš být docela zdravá... Ale do večera budeš jako rybička - jen se hodně musíš najíst. Přinesu Ti teplé mlíčko, udělám ti narychlo nuda, hodně je omastím, abys měla pěkné lejno!"

"Sladké světlo - chci umřít v tobě. - Však - co zatáhlo mne to nešetrně k sobě, dolů - du - ta hnusná skvrna se zvětšila - chci odletět od ní - výš - výš - mám strach - a mé světlo se stává tak/~~že~~ kalným..."

Slova přestala a přešla v hrkot, stále více slábnoucí... Genora zachvacovala zas hrůza - Chrapot konečně ustal... Hrůza stoupala - cosi černého jako by vanulo nad ním, vše kol jak by se stěsalo - ztichlo - pavučinami se potáhlo - Zář sluneční nad samým ložem povystoupila - a strašně uleknutému Genorovi se zdálo, jako by byla promluvila.

"Až sestoupí až na tu hlavu, nastane něco vážného, nastane exploze," řekl si - "a každý okamžik může na ni přeskočit..." A náhle s křikem dal se na útěk a nestíchl, dokud nestál v zahradě dům obklopující.

Chvilí hrčel, pak podíval se na okno ložnice. Nespatřil tam nic podezřelého; zahrada zvuků zpěvem ptactva a bzukotem much. Slunce zežloutlo a zjasnělo a Genor si oddychl:

"Ždá se mně," pravil a zasmál se vesele, "že jsem blázen. Dodělává, to je všechno. A snad právě dodělala... Neletí-li pak mezi větvemi její dušička? - Ne - mi je to přirozeno: její duše byla z hovna a zaryje se do země. Sch. konečně jsem se dočkal, - nejkrásnější den mého života svítí dnes!"

A radostí vyje. dal se v pochod, pokud jeho podivná chodidla dovolovala. Svěží větřík nadsvedal jeho špinavou košili a ukazoval směřujícímu se ptactvu vyšpulenou Grenorovu řiť. Skoro kilometr urazil, než se octl na konci zahrady... Bujné lučiny, pokryté potůčky a jezírky, zaskvěly se před ním... Hemžily se přímo zvěří: stády koz, ovcí, králíky, zajíci, slepicemi, kachnami atd.; a za ním se zvedaly pahorky, na jejich temenu však stýkala se obloha se zemí. Tam zanechal Grenor kroky své proti slunci.

Lučiny byly přes kilometr široké; čím dále Grenor šel, čím méně bujná byla tráva; tím větší bylo teplo, tím nápadněji svěťovalo se slunce. Konečně stala se půda skalnatou a vystupovala do výše... Přes značné vedro stoupal jinoch dle výše a výše proti slunci. Konečně octl se na místě, kde dotýkala se obloha temene. Byla z kamene polepráhlého

tvrdého jako diamant. Slunce, měsíc, hvězdy byly otvory v ní; že byly světlé, bylo možno soudit, že krajiny za nimi byly rovněž více méně světlé... Podali bychom zde mnohé zajímavé poučení a astronomii, meteorologii atd této končiny, kdyby nás kdy bylo zajímalo popisovat oděv člověka, neboť viditelný svět jest jen hájem ducha, psyché je vlastní přírodou, kde kdo za něco stál, byl pouze psychologem, přírodověda je eufemismus povražděného člověka. O málo rychleji než hlemýžď stoupala oblůha vzhůru. "Ty svině!" zařičel Grenor a kopal do ní a řehotal a skákal: "Já jsem kůň!" Nesčíslněkrát pokoušel se rozkopat ji - a vždy slovila se motyka hned po prvních úderech! Nebylo východu z toho kulatého, hodinu v průměru majícího věšení, na němž spočinul tlak mnohých tajemných světů a jímž varul stále smrad lejn - byl uvězněn.